

VRIJZINNIG CHRISTELIJKE STUDENTENBOND.
In de afgeloopen week hield de Vrijzinnig Christelijke Studentenbond zijn zomerconferentie te Barchem. Onze foto geeft een groep der deelnemers.

Toen ik weg was dacht ik: „Wat een idioot. . . !"
En dat was mijn vaste overtuiging.

Een week later ontmoette ik hem in de stad. Hij liep schokkend, met onvasten tred. Toen hij mij zag, wuifde hij mij vroolijk toe en riep: „Ik ben al aan de vijf en zeventig!"

Weer gingen een paar weken voorbij. Op een avond belde er iemand bij mij. Hij was 't. Op zijn gezicht parelden zweetdroppels. Hij kon zich nauwelijks staande houden.

„Ik kwam hier juist voorbij en dacht, ik kan wel eens even bij je binnen wippen."

Ik liet hem plaats nemen, gaf hem een toddy. Dat kalmeerde hem. Hij vertelde mij opgetogen dat hij al bij de twee honderd veertig was. Hij praatte over niets anders. Wat het wel voor een gravure zou zijn, waar hij haar ophangen zou, enz.

En zoo vlotte onze conversatie wel, maar ze bleef eenzijdig.

Toen hij vertrokken was, hing er in mijn huis een ondraaglijke lucht van beroerde tabak.

Twee weken later bezocht ik hem. Hij lag te bed. Daar hij juist sliep wilde ik even wachten en keek eens rond. Zijn huis leek wel een paleis. 'n Breede vestibule waarin schilderijen hingen van de bekendste moderne meesters. De hall was sierlijk gemeubileerd. Alles ademde welstand.

„En die man," dacht ik, „rookt zijn longen kapot voor een kunstgravure."

Bij de trap ontmoette ik even later zijn dokter, die naar buiten kwam. Ik stelde mij aan hem voor en vroeg naar den patiënt.

„Ach," sprak de dokter, „de ziekte zelf is niet erg, maar de arme man heeft er ijlkoortsen bij gekregen, waarbij hij voortdurend om „Several Cigarette" roept. Aangezien hij volstrekt niet rooken mag, kan ik hem dat natuurlijk niet toestaan. Maar in eenige dagen is zijn toestand zoo verergerd, en werd zijn smeeken om die sigaretten zoo veel heviger, dat ik bang ben om hem iets te weigeren. Maar weet U wat het ergste is," ging de dokter voort, „toen ik hem zijn zin had gegeven, omdat ik dat beter vond dan hem misschien door zijn idée-fixe te laten sterven, toen hij dan zijn zin had gekregen en een doosje van die — onder ons gezegd — minder aangename sigaretten had gerookt, viel hij weer in ijlkoortsen. Telkens riep hij: „Ik heb er tweehonderdvijftig." En het ergste is, dat de patiënt er nu misschien nog nicotine-vergiftiging bij heeft gekregen; zijn maag is ontredderd."

Ik drukte den dokter de hand en ging. Ik had innig medelijden met den rook-fanaticus.

Tien dagen later moest ik in het Ziekenhuis een pas geopereerden kennis opzoeker. Toen ik de ziekenzaal wilde verlaten, zag ik, aan het einde daarvan, mijn vriend liggen in diepen slaap. Ik sprak een verpleegster aan.

„Hij zal het niet lang meer maken. Geopereerd wegens een maagaandoening."

Ik ontdekte boven zijn bed een gravure — als men het zoo noemen mag — in ruwe, onbewerkte lijst die dunnetjes verguld was. „*Zonsondergang*" stond onder de poovere voorstelling van een door de avondzon beschenen, rookenden jongeling. — Dat schilderij dan, hing boven zijn bed.

De verpleegster zeide:

„U kijkt zoo naar dat schilderij, mijnheer. Maar wilt U wel gelooven, dat toen dat gebracht werd hier in het Ziekenhuis aan het adres van dezen patiënt, hij zeide: „Nu kan ik rustig sterven." — We keken er allebei naar.

„'t Is geen Rembrandt," zei tenslotte nog de zuster.

„Neen," zei ik, „wel een echte Several Cigarette."

Twee dagen later overleed hij.

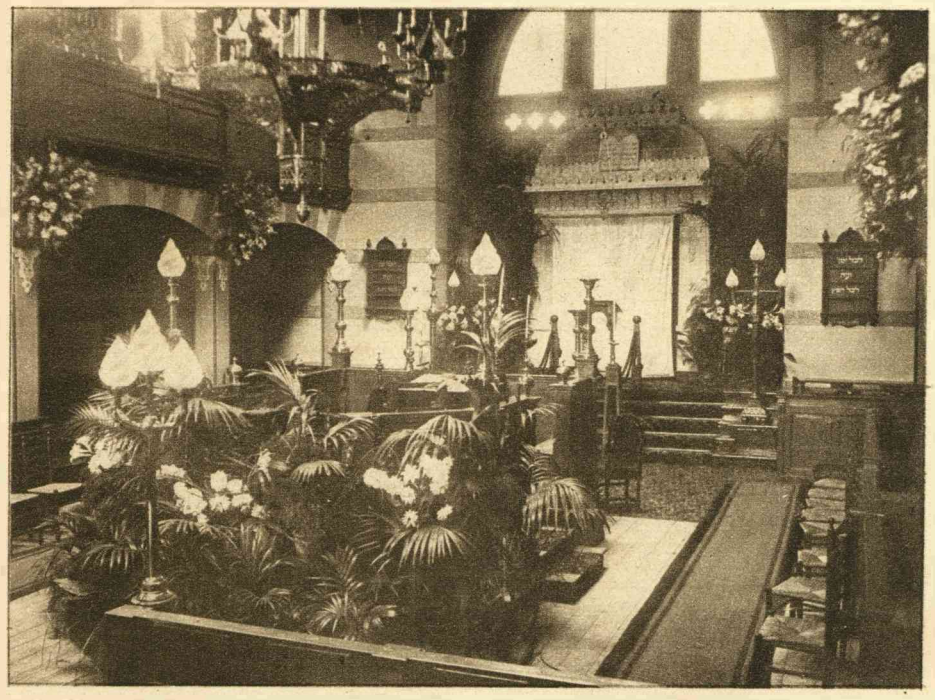

25-JARIG BESTAAN DER SYNAGOGE TE DEVENTER.
Intérieur der fraai versierde synagoge te Deventer, waarvan verleden week het 25-jarig bestaan feestelijk werd herdacht.

VREDE
DOOR R. F. E.

Schemering begon te dalen. De laatste zonnestralen, zacht wegstervend, wierpen hun mat-gouden tint over velden en weiden. Lage wolken met randen van licht hingen neer; daarboven spande strak-egaal de hemel. Met sierlijk buigen van hun gepluimde hoofden ruischten de rietstengels een slaaplied op in de lauwe, stille avondlucht. Hard en droog glimmerde de geel-stoffige weg, van dorp tot dorp begeleidend het rustige water van het kanaal, dat een uitgestrekten polder in helften sneed.

Langzaam, met lokkend geplisplas, werd een laat naar huis keerende schuit voortgeboomd, in het voorbijgaan de vlugge waterhoentjes opschrikkend, die nestelden in het riet.

Een geur van versch-gemaaid gras zweefde mee op de nauw merkbare golving van de lucht.

Een jonge boer stapte voort, het hoofd licht gebogen, de handen bungelend langs zijn zijden, met zijn stevige laarzen den harden weg bebonkend. Hij liep recht aan op het gouden licht van de scheidende zon, maar hij zag niets van de stille pracht rondom hem; de in hem warrelende gedachten hielden al zijn aandacht vast.

Plotseling onderbrak hij zijn stevigen, doelbewusten gang; met voorzichtige schreden daalde hij tot halfweg de grasbegroeide helling, die tot aan de vaart afliep, en zette zich neer op den grond; zijn oogen tuurden over het vlakke land heen, waarboven een lichte damp begon op te stijgen.

In de weide tegenover hem stond een groepje koeien suffig bijeen, verderop een schimmel; zijn huid glansde hel op tegen het omringende groen; in een aanval van dartelheid schoot hij plotseling op de koeien toe, die verschrikt uitéénstoven met plompe, hobbelende sprongen.

Een laag huisje aan het kruispunt van twee landwegen dook in de verte op; scherp teekende zich het klapbrugje, dat er toegang toe verleende, af tegen de lucht.

Een vogel, doelloos heen en weer tuimelend, hoog, heel hoog boven den grond, scheen van louter levensvreugde niet te weten, welke dolle wendingen hij maken zou.

Langzamerhand werden de tinten van al het omringende matter, vager; steeds meer verloren de lichtstralen aan kracht, meegetrokken door de achter den horizon verdwijnende zon.

En nog altijd zat de jonge boer in gepeins verzonken neer.

Hij dacht terug aan zijn jongensjaren op de groote boerderij van zijn vader, aan heel zijn onbezorgde jeugd; zijn vader was rijk; van geldzorgen had hij vroeger nooit gehoord. Op het groote erf kon hij naar hartelust spelen en ravotten met zijn broertjes en zusjes en de vriendjes van naburige hoeven, die tezamen met hem elken dag, bij wind en regen zoo goed als bij brandenden zonneschijn den landweg afliepen, om in het naastbijzijnde dorp school te gaan.

Levendig herinnerde hij zich, hoe hij al stoeiend en spelend, zijn gezonde, sterke leden niet vermoeid door den langen tocht, in een sloot geraakte en nat en modderig thuiskwam.

Moeder bromde, vader trachtte boos te kijken, maar hij zag wel, dat vader het zoo erg niet vond; hij moest heete melk drinken met anijs erin, om de kou uit zijn lichaam te jagen, zei moeder, en hij werd in bed gestopt, zijn kleeren werden in een groote tobbe met water uitgespoeld.

Zijn kamertje was op den zolder; toen moeder naar beneden was gegaan, glipte hij stil uit bed en nam uit de zakken

(Zie vervolg op pag. 10)

DE GROENTEZOUTERIJ TE STOMPWIJK.
Hierboven brengen wij een tweetal foto's van de Groentezouterij te Stompwijk, die Zaterdag 4 Augustus aan de Vereeniging „Groenten-Centrale" werd overgedragen. Zooals men weet, verwerkt deze instelling alleen groenten, bestemd voor de distributie. Links: Een der lokalen waar de groenten in groote partijen worden gereed gemaakt voor den inmaak. Rechts: het inzouten van heerenboonen.